

Julija Dodič, *Medprostor*

Na svoji prvi samostojni razstavi se Julija Dodič predstavlja s prostorsko postavitvijo treh del, preko katerih raziskuje odnose med ljudmi. Ti se vizualizirajo v sicer omejenih, a različnih materialih, oblikah in barvah, ki kot elementi nadomeščajo prisotnost človeške figure v njenih delih. Kot študentka fotografije in (trenutno) slikarstva raziskuje meje med mediji, kar jo je tokrat pripeljalo do avtonomnih objektov. Umetnico vodi razmislek o okvirjih kot tradicionalnemu načinu prezentiranja in razstavljanja vizualnega podobja, a hkrati kot elementu, ki ni deležen tolikšne pozornosti kot vsebina, ki jo uokvirjajo.

Umetniška praksa Julije Dodič temelji na dveh ločenih predpostavkah: človekovemu dožemanju prostora znotraj zanjo značilne minimalistične estetike in splošnejšemu prevpraševanju človeške biti, bodisi skozi iskanje odgovorov o medsebojnih odnosih ali skozi preučevanje manifestacij zavestnega in podzavestnega, vidnega in nevidnega, poudarjenega in spregledanega. Preko treh ločenih del poskuša umetnica, preko medija proto-instalacije, odgovoriti na eksistencialistična vprašanja oziroma nam jih šele vzbuditi.

Kot rečeno, na razstavi vidimo tri objekte: *One and two creatures* (2024) sestavljata dva predala, povezana z rdečo vrvojo, *Try to go through* (2024) trije zaporedni okvirji, od katerih je en zasteklen, tretje delo, *Intermezzo* (2024) pa je škatla, v katero je ujeta fotoknjiga. Pri svojem delu se Dodič poslužuje redukcije barve na črno, belo in, Dodič ljubo, rdečo, ki v njenih delih najpogosteje simbolizira neke vrste krvožilni sistem same instalacije, ter redukcije forme v kvadre, kocke, robove, kote in plošče. Končno nastopi še redukcija materiala: steklo, zrcalo, les, nit. Predvsem materialnost je tisti element, ki razstavljenega umetniška dela najmočneje definira. Slednja, s svojo prisotnostjo, nizko pri tleh galerijskega prostora, učinkujejo nasprotno od klasičnih kiparskih del, postavljenih visoko na postamente - iz kiparsko naravnanih instalacij se prelevijo v objekte, ki, kot ljudje, soobstajajo v našem svetu. Namesto figure same, umetnica svoje geometrične postavitev enači z nadomestki človeka, ki s svojo navidezno zaprtostjo ohranja del svojega bitja le zase.

Trije dekonstruirani kubusi predstavljajo prostore prehajanja, ali pa manko le-tega. Predalniki s svojimi rdečimi nitmi - prostor prehajanja človeških emocij, občutij med dvema posameznikoma. Okvirji, zastekljeni ali nezastekljeni - hodnik, kjer se obiskovalka izgublja v optični prevari možnosti prehoda. Zastekljena knjiga fotogramov - najliberalnejši umetniški medij, skrit za stekleno vitrino - tako blizu, a hkrati na varnem pred dotiki intruzivnih obiskovalkinih prstov in pogledov. Prav slednje umetniško delo avtorica smatra za analogijo sebe: knjiga fotogramov je njen simbolni avtoportet, platnice njena zavest - tisto, kar deli z drugimi, svoj obraz; notranjost - njena podzavest, intima, tisto kar bi raje zadržala zase in skrila pred *firbčnimi* pogledi znancev in, predvsem, neznancev. Predmet tako udejanja umetničino prakso - izredno intimno, na prvi pogled spodbujajočo vprašanja, a kljub vsemu, napolnjeno s subjektivnimi interpretacijami.

Neža Vengust, Nika Vorih

Julija Dodič (2003) zaključuje dodiplomski študij oblikovanja vizualnih komunikacij na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer se primarno ukvarja s fotografijo. Trenutno v okviru študijske izmenjave na firenški akademiji (Accademia di Belle Arti) študira slikarstvo, v svoji novejši produkciji pa se osredotoča predvsem na raziskovanje medija prostorske postavitve - instalacije. Te se je prvič lotila 2023, ko je sodelovala pri skupinskem projektu v sklopu *Svetlobne gverile 23: Prostor* v Ljubljani.